

[Ib Christensen]

vergrupper, der er tale om, at der er et så usikkert grundlag, og at de skal styres af folk, der egentlig ikke har den faglige kompetence.

Vi er enige med ministeren i, at der er behov både for en central og for en regional koordinering. Derom skal der ikke være tvivl. Men der er altså nogle uafklarede ting her, der i høj grad må fokuseres på, sådan at det, der bliver ud af det her, ikke bliver en forringelse, men en forbedring, som det gerne skulle blive, ikke mindst af hensyn til de klienter, som helt er afhængige af disse vejlederes bistand, hvad enten det er erhvervsvejledere, beskæftigelsesvejledere eller andre af de talrige vejledergrupper.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om man har kontaktet Fællesrådet for Foreninger for Uddannelses- og Erhvervsvejledning, eller om man har kontaktet Dansk Erhvervsvejleder Forening, hvis medlemmers lovgrundlag eller arbejdsgrundlag man altså fjerner store dele af. Jeg vil godt nævne, hvad det drejer sig om. Det drejer sig f. eks. om følgende 5 punkter.

For det første står der i den gældende lov om erhvervsvejledning, at erhvervsvejledningen skal stå til rådighed med vederlagsfri erhvervsvejledning og orientering. Det er altså væk. Man kan sige, det måske ikke er nødvendigt at have det stående, men det stod dog i den gamle lov, og det var da en betrygende bestemmelse at have.

For det andet vil man fjerne bestemmelsen om, at erhvervsvejledningsopgaverne varetages af erhvervsvejledere, der ansættes af arbejdsdirektoratet på grundlag af indstilling fra en arbejdsformidlingschef eller efter forhandling med den stedlige skolemyndighed, som skal afgive en indstilling, altså bestemmelser om, hvem der skal ansætte, og hvordan proceduren skal være med hensyn til erhvervsvejlederens ansættelse.

For det tredje gælder i dag, at de nærmere retningslinjer for erhvervsvejledningsvirksomhed fastsættes af arbejdsministeren. Man kan sige, at det er måske en selvfølge, men i hvilket omfang kan han så skære igennem over for arbejdsmarkedsnævnene, og i hvilket omfang skal uddannelses- og erhvervsvejledningsrådet høres og koordinere? Jeg synes, der er nogle uafklarede ting her.

Det fjerde punkt, jeg vil nævne, er, at erhvervsvejlederen har mulighed for at inddra-

ge særlig sagkyndig bistand fra læge/speciallæge og arbejdspsykolog og i denne sammenhæng har mulighed for at indhente de nødvendige erklæringer. Denne hjemmel for erhvervsvejledningen til i særlige tilfælde at trække på professionel kompetence er totalt fjernet i lovforslaget.

For det femte er arbejdsministeren ansvarlig for at træffe foranstaltninger til tilrettelæggelse og afvikling af uddannelsen af erhvervsvejledere. Det er også et ganske vigtigt punkt, der er væk.

Jeg synes ikke, det er rimeligt. Jeg synes ikke, det er nødvendigt. Jeg ved godt, der er tendens til, at man i de senere år i forhold til, hvad tilfældet var i 1961, da man lavede denne lovgivning, er gået over til at lave rammelove, bemyndigelseslove osv., som man så fylder op med ministeriets cirkulærer, hvis indhold folketingets medlemmer ikke kender, før de er en realitet. Men jeg synes ikke, det er nødvendigt, når man nu har dette lovgrundlag, som – så vidt jeg kan overskue det – uden alt for store vanskeligheder kunne gøres til en generel lovgivning for vejledervirksomheden. Derfor vil jeg gerne i udvalget – og jeg er sikker på, at også andre medlemmer af udvalget gerne vil – undersøge disse ting meget nøje. Jeg kan ikke se nogen mening i, at man forringer en lov – der i og for sig alt taget i betragtning fungerer udmærket – blot fordi andre vejledergrupper har behov for en eller anden lovhjemmel, som altså er den meget bemyndigelsesprægede lovgivning, der her er tale om.

På den baggrund vil vi altså se meget nøje på forslaget i udvalget, og vi ønsker en grundig udvalgsbehandling.

Dette lovforslag fremsættes som en del af de forslag, der indeholder tiltag mod arbejdsløsheden og ungdomsarbejdsløsheden, og de er alle vigtige lovforslag. De andre lovforslag er uægtelig beløbsmæssigt af langt større betydning, men dem har vi snakket om så tit. Derfor har jeg altså beskæftiget mig temmelig meget med dette lovforslag, nr. L 218. Selv om regeringen og ministeren måske kan mene, at det haster med at få disse ting igennem folketinget, så er det vigtigt, at alle de lovforslag, der her er tale om, bliver behandlet grundigt. Jeg vil om dette lovforslag sige, at det er af beskeden økonomisk rækkevidde, men det kan have principiel rækkevidde af betydning både for de vejledergrupper, der